

fra alle Sider og en saadan Anerkjendelse af dette Ministerium, det tror jeg ikke paa. En anden Sag var det, om der var en Bestræbelse, en uværdig Bestræbelse efter ad denne Vej at komme det høie Ministerium til Biv, men det er der jo ikke — ja det skulde saa være fra Høires Side her i Thinget, thi det har ganske vist ikke opgivnet sine parlamentariske Krav, det har ikke erklæret Minister-spørgsmaalet for dødt; jeg er overbevist om, at i det Dieblit, de faae et Ministerium, de ikke holde af, skulle de nok optage Ministerbestræbelserne igjen. Vi have jo bemærket disse Høirebestræbelser i Halvtredserne, i Tredserne og i Halvfjerdserne, og vi skulle ogsaa nok faae dem i Firserne, hvis Sagen stillede sig saaledes. Men overfor det nuværende Ministerium er Høire i den Henseende roligt. For det store Flertal af Thinget staar det jo heller ikke saaledes, thi for det er jo Minister-spørgsmaalet dødt, ikke blot nu, men for bestandig. Det undrer mig derfor, at man overhovedet kan tale om, diskutere eller debattere Ministeriets Seir eller Nederlag under den nuværende Situation. Naar Ministeriet faar sin Finantslov, er Kampen endt, det har Valpladsen, det har hævdet sin Lære og faaet den faktisk anerkjendt. Til hele den Række af Nederlag, som det ærede Medlem fra Viborg angav, at Folkethinget har lidt, kan saa høies Slutstenen. Det er dog aldrig værd at tale om, hvorvidt det er dem, der ligger under Bordet, eller dem, der staa udenfor, der have seiret. Ministeriet har beholdt Valpladsen, og det har seiret. Om der i næste Slægtled kan komme en anden Mand, en anden Udholdenhed, en anden Kraft i den danske Nation, der atter kan vinde sin Grundlov tilbage, det er jo et Spørgsmaal, der staar hen. Men under saadanne Forhold at spørge om, hvem der har seiret, og diskutere dette, saaledes som Stillingen nu er, da man dog gaar bort fra alle de øvrige Grundlæggninger og mener, at der kun er Tale om Gendarmeriloven, er virkelig, forekommer det mig, overflødig. — Naar jeg nu skal sige Dem, hvorfor jeg ikke kan være med til at bringe Ministeriet Seiren hjem, falder det jo egentlig sammen med de Grunde, vi tidligere have haft tilfælles, men Fællesskabet skal jeg ikke komme ind paa. Jeg skal holde mig til min egen personlige Betragtning. Jeg indtager da denne Stilling for det Første paa Grund af Ministeriets Stilling til de midlertidige Finantslove, der ved 35 Mars Hævd vare bleve en Del af vor Forfatning, dernæst — som Nr. 2 — paa Grund af Ministeriets Lære om Tilstedeligheden af Udstedelsen af provisoriske Finantslove, endvidere dets Forsøg paa Omgaen af

§ 25 ved at hjemsende Rigsdagen for at udstede Provisorierne, dets Negtelse af Thingets Forsættelsesret, dets fortsatte Forelæggelse af forfæstede Provisorier i det Thing, som det veed vil holde dem tilbage og opretholde dem, og endvidere paa Grund af Ministeriets Forsøg paa at omgaa en Finantslovnegtelses Betydning ved imod Grundloven først at forelægge Finantsloven i Landstinget samt endelig paa Grund af hele Ministeriets grundlovsfridige Lovgivning og Administration af Landet paa Trods af Folkethinget i de sidste 3 forløbne Aar. Jeg forstaaer, at man helst vil undgaa at have omfakt det Spørgsmaal om Bevillingsretten; men nu kan man dog ikke negte mig, at det, som i hele Tiden før 1849 var den røde Traad i alle Bestræbelser for, at det danske Folk kunde vinde den frie Forfatning, netop var Kampen for Bevillingsretten. Ingen vil negte, at i 1849 gav Grundlovens § 49 klart og tydelig Befølgningen fuld og utvetydig Bevillingsret. Heller Ingen vil negte, at under Forhandlingerne om Fællesforfatningerne af 1855 og 63 anerkjendte Alle, at Bemyndigelsen til at udstede foreløbige Love i Hengæld til den nuværende § 25 ikke tillige indeholdt nogen Hjemmel for Regeringen til at udstede Finantsprovisorier. Det erkjendte samtlige de Faktorer, der behandlede vor Fællesforfatning i 1855 og atter i 1863, og uaftet disse Forfatninger havde en Paragraf om foreløbige Love, svarende til vor § 25, tilføiedes der dog i selve Forfatningen en udtrykkelig særlig Bestemmelse om, at Kongen under paatrængende Omstændigheder, naar Rigsraadet ikke var samlet, kunde beslutte Udholdelsen af ubevilgede Udgifter o. s. v. Man trængte altsaa til en saadan Bemyndigelse ved en særlig Paragraf, netop fordi Alle anerkjendte, at den til § 25 svarende Paragraf i de samme Forfatninger hjemlede ikke provisorisk Finantslovgivning. Enhver, der, som jeg, har overværet Forhandlinger her i Folkethinget i 1865—66 — jeg var ganske vist personlig kun til Stede ved en Del af disse, men jeg har nøie fulgt dem alle og været Vidne til mange Udtalelser her i Salen — vil saa, hvad der ogsaa udtaltes af det ærede Medlem fra Viborg (Klein) forleden, og hvad der nylig er udtalt af den sidst afdøde Underskriver af 5te Junigrundlov, at det aldrig har været Grundlovens Mening, at der kunde udstedes provisoriske Finantslove. Man vil, siger jeg, naar man har overværet disse Forhandlinger, vide, at der var en Række af Forslag fremme, for at krænte Folkethingets Stilling til Bevillingsretten, men de bleve Punkt for